

i det hele taget produceres langt mere simpelt Smør i Sverige end her til Lands. Det ærede Medlem var ogsaa bange for, at de danske Jusstager skulde gøre os stor Ulykke i England, naar de først kom dertil, forsynede med Nationalmærket. Han havde hørt af en københavnsk Smørhandler, at hvis vi fik saadanne Jusstager, saa kunde de i England benyttes til at pakke irsk Smør i. Jeg maa tillade mig at sige til det ærede Medlem, at den københavnske Smørhandler, som har fortalt ham det, har været meget daarlig underrettet om, hvad man kan gøre i England. For det første er det temmelig tvivlsomt, om man overhovedet kan bruge Jusstagerne nok en Gang. Jeg har hørt kyndige sige, at saadanne Smørjusstager faktisk ikke lade sig bruge paa ny i England; det er altfor mislyk. Men Hovedsagen er, at man ikke vil kunne gaa frem paa den Maade, at man pakker irsk Smør i dansk mærkede Jusstager, fordi den engelske Lovgivning vilde straffe det og straffe det meget strengt. Naar det ærede Medlem endvidere fandt, at de foreslaaede Straffebestemmelser vare altfor strenge, ja ligefrem drilste, og naar han til Sammenligning tog Ministerens Forslag, hvor der var mindre Straffe, saa glemmer det ærede Medlem, at medens Ministerens Forslag omhandler alle mulige Arter af Handel, baade den mindre og den større, og saaledes naturlig ogsaa maa have ret milde Straffebestemmelser, saa er der her Tale om et Forhold, som vi alle tillægge stor Betydning, og som vi erkende er af overordentlig Vigtighed for hele Landet, nemlig vor vigtigste Eksportartikel, og det er jo en velbekendt Regel for Straffebestemmelseres Affattelse, at naar den Forseelse, der begaas, kan volde Skade i meget stort Omfang, saa maa der vælges en dertil svarende stor Straf for at forebygge den paagældende Handling. — Den ærede Minister fremhævede, hvad jeg er enig med ham i, at det væsentlige, som der her kan være Tale om, allerede er indeholdt i det Forslag, der af ham er forelagt i Landstinget. Jeg indrømmer, at det Forslag raader Bod paa det værste, der nu kan gaa i Svang paa det Omraade, Talen er om; men jeg opfatter det foreliggende Forslag som et ganske naturligt positivt Supplement til Ministerens Forslag. Det kan dog ikke benægtes, at det har sin Betydning, selv om man har en Lovbestemmelse, som siger, at der kun maa anbringes Betegnelsen „Dansk Produkt“ paa en Smørjusstage, naar det virkelig er dansk Vare, at man tillige har Udgang til paa en isjuefaldende og i Omsætningslivet meget brugt Maade yderligere at kunne for Køberne be-

tegne Varen som dansk, altsaa yderligere og positivt give Garanti for, at Varen virkelig er, hvad den giver sig ud for at være. Jeg tror, at naar man blot erindrer sig, hvilken Rolle Patentbetegnelser, Etiketter og andre sige Mærker spille i Omsætningslivet, saa maa det indrømmes, at et almindeligt Mærke, som bliver bekendt for det store Publikum, vil have sin store Betydning til yderligere at garantere Varens Egthed. Nu siger man vel, Følgen kan blive, at dette Mærke kun anbringes paa ringere Sorter dansk Smør; men jeg vil dertil bemærke, at man slet ikke behøver at frygte for, at det vil gaa saaledes; thi som jeg udtalte, da jeg havde Ordet første Gang i Dag, er Stillingen jo den, at man i England er mistænksom over for de københavnske Smøreksporthorer; man er tilbøjelig til at tro, at de snyde dem i England med fremmed Smør, og det er dansk Smør, man ønsker. Hvis de Herrer Eksportører skulde vægre sig ved, efter at det var blevet bekendt i England, at der var kommet en Lov om et Nationalmærke, at anbringe dette Nationalmærke paa deres Smørjusstager, vil Trykkel fra deres engelske Forbindelser utvivlsomt meget hurtigt blive saa stort, at de blive nødsagede til at benytte Nationalmærket. Jeg nævner ikke derom den ringeste Tvivl, og jeg har talt med sagkyndige, med Folk, der ere kendte med Forholdene i England, og deres Opfattelse er ganske den samme; de ere visse paa, at Nationalmærket nok skal blive almindelig benyttet. Ser man hen til, hvad der allerede i den engelske Presse har staaet om dette Forslag, er det et yderligere Vidnesbyrd om, at Nationalmærket nok skal vide at trænge igennem. Og selv om det uafandynlige skulde indtræffe, at Mærket ikke blev brugt af alle, hvorledes skulde da det kunne blive saa forfærdeligt for det danske Smørs Renomme? Mærket gaar jo kun ud paa at slaa den Kendsgerning fast paa en isjuefaldende Maade, at den Vare, der fører Betegnelsen „dansk Produkt“, ogsaa er dansk Produkt, hvad enten det er fint eller simpelt Smør; men efter Ministerens Forslag kan man jo ligeledes, med de største Bogstaver og paa den mest isjuefaldende Maade, betegne Varen som dansk, hvad enten den er fin eller simpel, og det er da ikke let at forstaa, at Mærket skulde kunne føre til, at dansk Smør kunde blive betragtet som en mindre god Vare. Jeg forstaaer overhovedet ikke den Betragtning. Endnu skal jeg kun bemærke, at naar man har Yret, at der var meget Smør, der blev eksporteret i Blikdåser, da skal jeg ikke benægte det, men saa vidt mig bekendt er saadant Smør dog ikke væsentlig blevet affat i England; det gaar til